

Romeo in publika je z odprto formo in naključnim redom ter izborom prizirov predstava, pri pisanju katere je navedba datuma i ure ogleda pomembna. Gledalci bodo ob branju pricujočega teksta dobili (se eno) potrditev, da je ena od desetih uprizoritev, o kateri pisemo, drugačna od tiste, na kateri so bili sami navzoci, taisto pa je tudi ob primerjavah videneza izkusalo tudi stiriindvajset gledalcev, ki so socasno prisostvovali isti uprizoritvi.

Romeo kot metafora gledaliska in publika na drugi strani sta na vsaki od uprizoritev imeli možnosti krizanja poti, na teh kriziscih pa so se med njima sprozala razlicna stanja, misli, custva, vse od odbojnosti do pozelenja. Publika kot soustvarjalka umetniskega dogodka, katerega notranja forma je izrazito odprta, ni sodelovala zgolj kot interpretativni sprejemnik, temvec odvisno od gledalca dobesedno kot uprizoritveni partner. Tako kot je nastopajoci pomenil Drugega za gledalca, je tudi gledalec (bodisi aktivni, bodisi pasivni) bil Drugi za nastopajočega. Individualna pot skozi labirint prizorov je bila odvisna od nakljucij in odlocitev performerjev ter posamicnega gledalca, pri cemer so se slednji skozi labirint prizorov individualno lahko pomikali z zadrzkom ali sproscenm sodelovanjem, saj so performerji vodeno publiko k sodelovanju spodbujali zgolj z impulzi in ji tako puscali precej širok teritorij odlocitev.

Dolg niz okoli sest minut trajajocih prizorov je vkljuceval razlicne uprizoritvene znanre in forme; gledalec sencnega gledaliska plesalke Ilkem Ulugün je 'svojemu' sencnemu liku lahko posodil glas ali pa tudi ne, pri 'exorcisticnem plase' Ane Stefanec je bil zgolj 'obicajen gledalec', v mini teatru je s simpaticno Francozinjo lahko odigral prizor iz Romea in Julije itd. V enem najmocnejših in najlepših prizorov, ki bi ga lahko oznacili kot 'koreografijo nostalgije', pa je - zleknjen na okenski polici s slusalkami na usesih med poslusanjem songa Indexov – na prosnjo deklice s kucmo, ki se je pojavila na zunanji strani zaprtega okna, opazoval njeno odhajanje prek Zmajskega mosta, s cimer se je prizorisce podaljsalo globoko v zunanji svet, med mimoidoce, ne da bit i vedeli, da v prizoru sodelujejo.

Koncept zunanosti in notranosti je pravzaprav vodilna nit predstave; tako kar zadeva samo fizicno prizorisce kot premikanja meja med nastopajocim in gledalcem, pa tudi med samimi ustvarjalci. V dveh skupinskih prizorih, v prvem na polovici predstave in v zakljucnem, ducat performerjev (seveda zaigrano) spodvije samo formo projekta s pritozbami nad samimi ustvarjalnimi razmerami pri pripravi in izvedbi projekta ... dve uri trajajoc gledaliski performans ta ni preprost, linearen umetniski pasijon, ampak skozi dobro organizirano izvedbeno logiko nakljucij vecplastni sklop vprasanj, naslovljenih nel e na gledalce, ampak tudi na oba avtorja in nastopajoce: vprasanja o možnostih gladaliska, o vlogi in mestu gledalca kot tudi o vlogah in mestih performerjev v gledalcevem izkustvenem imaginariju. Odgovori so bili glede na uspesnost ali zgresenost srecaj med gledaliscem in gledalcem nedvomno razlicni, zagotovo pa je Romeo s premisljenim konceptom, ucikovito izvedbo in nekaj zelo mocnimi prizori premaknil izkustveno-miselne meje v publiko.

Mojca Kumerdej